

Κώστας Λογαράς

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

Στὸ Δημήτρη

'73 Κρήτη

Ψάχνω τὶς μέρες μου
καὶ τὴ χαρὰ μου ποὺ σπατάλησα
σὲ δρόμους ξένους
σὲ ταξίδια ποὺ δὲ θέλησα
πότε στὴν Κρήτη κυνηγώντας τὸ χαμένο αἶγαγρο
καὶ πότε στὸ Βορρᾶ προσιμένοντας τοὺς δάρβαρους·
κι ἡ πόλη μου ξεμάκραινε
μέρα τὴ μέρα καὶ οἱ φίλοι μου
σὰν κακορίζικο καράβι.

'74 Νιγρίτα

Τότενες περπατούσαμε μαζί
δίπλα στοὺς φράχτες, σὲ χαλασμένους δρόμους
μὲς στὸ χιόνι· κι ἄλλοι ξοπίσω.
Ἕνα κοπάδι πρόβατα
περὶ βάδιζαν στὰ τρία τους ποδάρια.
Τὸ τέταρτο πληγὴ ἀνοιχτὴ
σερνότανε πάνω στὸ χιόνι κι ἄφηνε
πίσω του κόκκινο αἷμα.

'75 Γρανίτσα

Δὲν ἔχει ἀλλάξει τίποτα· μήτε ἕνα κόμμα.
Ὅλα στὴ θέση τους μιλήσανε τὴν ἴδια γλώσσα
ξανά· τὰ σπίτια οἱ δρόμοι κι οἱ ἀνθρώποι.
Μονάχα ἐτοῦτο τὸ ποτάμι· ἐπῆρε ἄλλο ὄνομα
καὶ τώρα χύνεται σὲ γνώριμο γιαιλὸ
μὰ ἡ πόλη μου ξεμάκρυνε γιὰ τὰ καλά.

ΣΤΟ ΣΩΚΡΑΤΗ, ΣΤΟ ΘΑΝΟ, ΣΤΟ ΘΟΔΩΡΟ

Κανεὶς δὲ μένει πιά ἐδῶ·
τὸ σπίτι πνιγερὸ
χωρὶς μὰ στάλα ἀγέρα νὰ τριγυρνᾷ στὶς κάμαρες·
μὲ πνίγει ἐτούτῃ ἡ σιωπὴ
ὅπως ἡ ζέστα τοῦ καλοκαιριάτικου μεσημεριοῦ.
Τὸ σπίτι ἄδειο κι οἱ γωνιὲς
στὴ θέση τους
κρατήσανε τὰ χρώματα μιᾶς ἐποχῆς
ποὺ ζήσανε πρὶν τρία χρόνια·

καὶ τίς μορφές· τοῦ Θωδωρῇ
 νὰ ἀπιθῶναι τὸ ψωμί ἀπάνου στὸ τραπέζι,
 τοῦ Θάνου νὰ σημαδεύει ἴσια τὸ γυάλινο βάζο
 καὶ τοῦ Σωκράτη νὰ χαράζει στίχους στὸν κίτρινο τοῖχο.

Ποτὲ δὲ νιώσαμε στρατιῶτες,
 σύντροφοι, ποτὲ
 δὲ συνηθίσαμε μὲ τ' ὄπλο
 κολλημένο στὴν παλάμη·

κι ὅμως
 ἐξήσαμε μαζί Γενάρη μήνα
 στὰ Κερδύλλια
 καὶ ζεσταθήκαμε κοντὰ κοντὰ
 πάνω σὲ στῶμα ἀπὸ ξερόφυλλα στὸ χιόνι.
 Λίγες οἱ μέρες ποὺ χαρήκαμε
 τὸ χιόνι πάνω στὰ ἔλατα
 καὶ στὰ λιγνὰ κυπαρισσόδεντρα
 μακριά· στὸ πρόσωπό σου ἀνθίζανε τὰ πρῶτα γένια·
 δὲν ἦτανε χαρὰ
 ἦτανε πέταγμα ἐλαφρό·
 ἀπ' τὸ πρωὶ κοιτάζω ἀντικριστὰ τὰ ἔλατα.
 Βουλιάζουνε σιγὰ σιγὰ μὲς στὴ σιωπή.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Κοιμᾶται·
 λευκὴ πάνω στὸ μάρμαρο τὸ λαξευμένο
 κορμάκι κι ἀνοιξή γλυκιὰ
 ἀνάσα ποὺ δὲν ἔχει.

30.1.78

ΧΟΡΙΚΟ

Στροφή

Ἴσια ἡ σκέψη μου τραβάει τώρα στὸ νοτιά
 στὶς παραλίες μὲ τίς νερατζιές καὶ μὲ τὰ φύκια
 στὴ θάλασσα τὴ μακρινή, ὅπου ἀνοίγει
 ἡ μέρα σὰν τὸν ὄριμο καρπό.
 Κεντάει ὁ ἥλιος μὲς στὶς φλέβες μου
 μὲ βελονιά ψιλὴ
 καὶ τραγουδάει τὸ τρεῖς
 φορές τὸ κίτρινο καὶ τὸ σταχτί
 τὸ τρεῖς φορές τὸ θαλασσὶ μου καὶ τὸ κόκκινο,
 τὴν ἀνοιξή μου τὴ στερνή.

Ἀντιστροφή

Ὅμως
 ποτὲ σου δὲ θ' ἀκούσεις πιὰ
 τὸν ἦχο τὸν εὐγενικό ἀπὸ τὰ ἔλατα
 μήτε θὰ δεῖς ξανὰ
 τὴ σαλαμάντρα μὲ τίς κίτρινες βούλες.
 Ἐδῶ θ' ἀφήσεις τὴ γλυκιὰ βροχή καὶ τὴ γαληνεμένη.